

nom.	ego	tu	
gen.	mei	tui	sui
dat.	mihi	tibi	sibi
acc.	<i>me</i>	<i>te</i>	<i>se</i>
abl.	<i>me</i>	<i>te</i>	<i>se</i>
nom.	nos	vos	
gen.	nostri	vestri	sui
	nostrum	vestrum	
dat.	nobis	vobis	sibi
acc.	<i>nos</i>	<i>vos</i>	<i>se</i>
abl.	nobis	vobis	<i>se</i>

Latinaj akuzativoj estas *me, te, se, nos, vos*. En tiu formo aperas tiuj ĉi pronomoj ankaŭ en Latino sine flexione, aliflanke *me, te, se* korespondas al la origina ablativo kaj *nos, vos* al la nominativo. Regule derivitaj posesivoj estas *meo, tuo, suo, nostro, vestro*.

Por la tria persono uzis jam la vulgara latina demonstrativojn *ille, illa, illud* aŭ *is, ea, id*. Tiuj du pronomoj (= tiu ĉi) estis origine komplete deklinaciitaj:

sg. nom.	ille	illa	illud	is	ea	<i>id</i>
gen.	illius	illius	illius	eius	eius	eius
dat.	illi	illi	illi	ei	ei	ei
acc.	illum	illam	illud	eum	eam	<i>id</i>
abl.	<i>illo</i>	<i>illa</i>	illo	eo	ea	eo
pl. nom.	illi	illae	illa	ii	eae	ea
gen.	illorum	illarum	illorum	eorum	earum	eorum
dat.	illis	illis	illis	iis	iis	iis
acc.	<i>illos</i>	illas	illa	eos	eas	ea
abl.	illis	illis	illis	iis	iis	iis

Por LSF oni elektis *illo, illa* (ablativo) kaj *illos* (akuzativo, aŭ ankaŭ *illo* + pluralfinaĵo *-s*) el la unua sistemo kaj *id* (nominativo /akuzativo) el la dua sistemo: *illo* = *li*, *illa* = *ŝi*, *id* = *ĝi*, *illos* = *ili*. Tial aspektas en LSF la sistemo de personaj pronomoj (uzeblaj en la tria persono kiel demonstrativoj) jene:

sg.	pl.
me	nos
te	vos
illo, illa, id	illos

Pluaj latinaj demonstrativoj estas: *hic, haec, hoc; idem, eadem, idem; iste, ista, istud; ipse, ipsa, ipsum* kaj *talis, tale* (korelativo al *qualis, quale*). En LSF restas *hoc, idem, tale* kaj *quale* (nom./ak. neutr. sg.) kaj en ablativa formo *ipso* kaj *isto*. Interesan originon havas du aliaj demonstrativoj en LSF *ce* kaj *to*, ambaŭ sinonimoj al *isto*. *Ce* estas malnova montropartikulo, senteblo ekz. en *hic, haec, hoc* < *hi(c)-ce, hae(c)-ce, ho(c)-ce* (= tiu).